

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoPr/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716208621
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8716208621.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v právnej veci žalobkyne: E. P., nar. XX.XX.XXXX, adresa pobytu B., B. XXXX/XX, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. STANISLAV KAŠČÁK, s. r. o., so sídlom Vranov nad Topľou, 1. mája 1246, IČO: 47 245 034, proti žalovanému: U. X. O. Z., so sídlom X. O. Z., Dr. C. Y. XX/X, C.: XXX XXX, zastúpený JUDr. Ing. Michalom Plentom, advokátom so sídlom Vranov nad Topľou, Okulka 19/42, IČO: 37 943 324, v spore o náhradu funkčného platu a nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru s prísl., o odvolaniach strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 10Cpr 5/2016-661 zo dňa 12.04.2022 takto

rozhodol:

- I. Mení rozsudok vo výroku I. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňu sumu 5.974,01 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Potvrďuje rozsudok vo výrokoch II..
- III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalovanému v rozsahu 100%.
- IV. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v konaní o náhradu funkčného platu a nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru rozhodol takto:

- „I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňu sumu 7.433,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku
- II. Žalobu žalovaného o uloženie povinnosti žalobkyňu uhradiť žalovanému sumu 4.866,- eur z titulu vyplateného odstupného z a m i e t a.
- II. V prevyšujúcej časti súd žalobu žalobkyne z a m i e t a.
- IV. Žalobkyňa má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých súd rozhodne samostatným uznesením.“

2. Súd prvej inštancie poukázal na právoplatné rozhodnutie vo veci určenia neplatnosti výpovede žalovaného danej žalobkyňu dňa XX.XX.XXXX. Následne sa žalobkyňa domáha nárokov z neplatne skončeného pracovného pomeru, kedy súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobkyňa bola od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX zamestnancom obce M. s príjmom, ktorý špecifikoval. Za obdobie od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX bola zamestnancom C.. U. P., následne mala uzavretú dohodu o vykonaní

práce s obcou I. s príjmov, ktorý súd prvej inštancie zistil. Rovnako tak boli zisťované správy zo F. poisťovne.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 134 ods. 1, 2, 4, § 79 ods. 1 Zákonníka práce, § 100, § 101, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

4. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyni bol už právoplatne priznaný nárok na náhradu mzdy, pričom predmetom konania bolo uplatnené príslušenstvo vo forme úroku z omeškania z jednotlivých náhrad mzdy, uplatnená valorizácia mzdových nárokov a nárok žalovaného na neoprávnené vyplatené odstupné.

5. Vo vzťahu k valorizácií mzdových nárokov súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 36/2019 s tým, že náhrada mzdy, ktorá patrí zamestnancovi pri neplatnom skončení pracovného pomeru nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorý si zamestnanec nemohol zadovážiť z dôvodu, že mu nebolo umožnené vykonávať prácu, ale má charakter satisfakcie. Mechanizmus výpočtu náhrady mzdy je daný Zákonníkom práce. Pri nároku na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru bol teda východiskom priemerný zárobok ustálený sumou 1.216,50 eur, pričom Zákonník práce nepočíta s valorizáciou pri náhrade mzdy, preto je tento nárok žalobkyne nedôvodný.

6. Pokiaľ sa týka úroku z omeškania ako príslušenstva, súd prvej inštancie s poukazom na judikatúru vyšších súdnych autorít uviedol, že pokiaľ sa zamestnávateľ dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi je povinný platiť mu zákonné úroku z omeškania, preto priznal príslušenstvo priznaného nároku vo forme úroku z omeškania vo výške 5.077,80 eur.

7. Protinávrh žalovaného na zaplatenie odstupného vo výške 4.866,- eur, tento návrh zamietol s poukazom na úspešne vznesenú námietku premlčania, nakoľko odstupné bolo vyplatené 07.10.2013 a v konaní bol tento nárok uplatnený podaním zo dňa 04.12.2019. Zároveň nemal za preukázané, že táto námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi.

8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď v konaní úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu s poukazom na to, že rozhodnutie vo veci záviselo od úvahy súdu.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalobkyne, a to proti výrokom I. a II.. Svoje odvolanie odôvodnila ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP s tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nedáva presvedčivé otázky na podanú žalobu a vo výroku I. je rozsudok nepreskúmateľný z dôvodu nesúladu výroku a odôvodnenia rozsudku. Vo výroku I. je uvedená suma 7.433,- eur, aj keď táto sa na žiadnom inom mieste v odôvodnení nenachádza, naopak v bode 43 odôvodnenia sa uvádza, že príslušenstvo priznanej pohľadávky je 5.077,- eur. Žalobkyňa nesúhlasila ani so spôsobom výpočtu úroku z omeškania aj s poukazom na to, že sumu 4.933,52 eur zaplatil žalovaný až dňa 11.03.2022. Súd prvej inštancie pochybil tým, že všetky priznané úroky kapitalizoval ku dňu 11.04.2019. Žalobkyňa trvá na závere, že výška náhrady funkčného platu sa mala meniť s ohľadom na zmenu právnych predpisov, ktorými sa riadi odmeňovanie zamestnancov vykonávajúcich prácu vo verejnom záujme. Pri odmeňovaní žalobkyne sa jedná o Zákon č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme, pričom nariadeniami vlády dochádzalo k zvyšovaniu stupníc platových taríf zamestnancov. Súd prvej inštancie po tom, čo čiastočne vec nadobudla právoplatnosť rozhodnutím odvolacieho súdu zo dňa 16.02.2022 a následne nesprávne rozhodol o priznaní príslušenstva vo forme úroku z omeškania z jednotlivých náhrad mzdy. Súd prvej inštancie nebral do úvahy pri právnom posúdení žaloby to, že v danej veci sa vzťahuje Zákon č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov, pričom v tejto súvislosti je nutné prihliadnuť na povinnú valorizáciu, teda zvyšovanie časti platu, za ktorý náhrada funkčného platu prislúcha. Súd prvej inštancie vychádza len zo Zákonníka práce, pričom neberie do úvahy, že je tu špeciálny predpis, ktorý má prednosť pred použitím všeobecného predpisu. Z uvedeného dôvodu preto musí byť zohľadnená valorizácia náhrady funkčného platu. Rozhodnutie, na ktoré poukazuje súd prvej inštancie, a to rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 36/2019 je v tomto prípade nepoužiteľné.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie aj zo strany žalovaného, a to proti výrokom I., II. a IV. s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/. Vo vzťahu k napadnutému výroku I. žalovaný namietol to, že bol zaviazaný na zaplatenie sumy 7.433,- eur, no uvedená čiastka nekorešponduje s odôvodnením rozsudku v bode 42, kde je kapitalizovaný úrok z omeškania spočítaný sumou 5.077,80 eur. Zároveň uviedol, že súd sa nevyporiadal s jeho návrhom na určenie dlhšej doby vykonateľnosti, že on nezavinil to, že spor trval do roku 2019. Rovnako tak namietol zamietnutie návrhu v časti zaplatenia odstupného, kedy je nutné rozlišovať vedomosť o tom, že žalobkyňa uplatnila na súde žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a okamih, že žalovaný sa dozvedel o tom, že skončil pracovný pomer so žalobkyňou neplatne. Žalobkyni bola daná výpoveď v roku 2013 a v októbri jej bolo vyplatené odstupné, v novembri bola podaná žaloba na neplatné skončenie pracovného pomeru a nárok na náhradu funkčného platu bol doručený 30.09.2016. V prípade, že by bola podaná žaloba na vrátenie odstupného ešte predtým než by sa rozhodlo o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, bola by táto žaloba vyhodnotená ako predčasne podaná a v tom čase by ani zamestnávateľ nebol aktívne legitimovaný na podanie takejto žaloby na plnenie. Meritórne rozhodnutie o neplatnom skončení pracovného pomeru medzi stranami sporu nadobudlo právoplatnosť až 26.03.2019 a až týmto rozhodnutím bolo zrejmé, že žalobkyňa má nárok na náhradu funkčného platu, teda až týmto dňom začala plynúť lehota na vyplatenie vyplateného odstupného.

11. Žalovaný nesúhlasil tiež s odôvodnením bodu 47 napadnutého rozsudku, nakoľko z odôvodnenia rozsudku nevyplýva skutočnosť, že súd bral do úvahy to, že bolo vyplatené odstupné vo výške 4 mesiacov. Odvolanie súdu sa na to, že už v prvom rozhodnutí v konaní o náhradu funkčného platu bolo brané do úvahy vyplatené odstupné je nekorektné a zavádzajúce. Rovnako tak sa nestotožnil s posúdením otázky premlčania v súvislosti s dobrými mravmi za správne, nakoľko došlo k zásahu do princípu právnej istoty. Žalobkyňa neoprávnene získala odstupné a nárok žalobcu je v súlade s princípom dobrých mravov, pričom u žalobkyne ako osoby v pozícií vedúcej riadenia ľudských zdrojov sa očakáva určitá úroveň vedomostí a znalostí vo vyplácaní odstupného, preto musela mať vedomosť o tom, že sa jednalo o omylom vyplatené finančné prostriedky.

12. Pokiaľ v danej veci premlčacia doba začína plynúť právoplatnosťou rozhodnutia v merite veci, teda 26.04.2019, bol tento nárok uplatnený včas. Rovnako tak žalovaný namietol výrok o trovách konania s poukazom na skutočnosť, že žalobkyňa nebola úspešná v časti nevyplatenia funkčného platu, ktorý uplatňovala vo vyššom rozsahu ako aj v nárokoch na príspevkoch na doplnkové dôchodkové sporenie, odmeny zo sociálneho fondu, pri životných jubileách či na valorizácií platu. Z uvedeného dôvodu má žalovaný prevažujúci úspech, preto je výrok súdu prvej inštancie o trovách konania nesprávny. Správny je výrok o trovách konania, podľa ktorého má žalovaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60%.

13. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že dôvody uvedené v odvolaní žalobkyne nie sú takého charakteru, ktoré by dokázali spochybníť odvolanie žalovaného. Žalovaný uvádza, že súd nepochybil, keď nebral do úvahy navyšovanie funkčného platu, nakoľko v žiadnych rozhodnutiach Najvyššieho súdu ani v žiadnom právnom predpise nie je uvedené, že súd pri priznaní náhrady platu prihliada na úpravy, ktoré sa udiali počas trvania súdneho procesu. Tvrdenia žalobkyne o uplatnení valorizácie nemajú oporu v žiadnom právnom predpise. Rovnako tak žalobkyňa nemá nárok na úrok z omeškania od marca 2015 do októbra 2016, preto sú nároky žalobkyne v rozpore so Zákonníkom práce.

14. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného zo dňa 05.08.2022 uviedla, že vyjadrenie žalovaného nie je dôvodné s tým, že zamestnancovi v zmysle Zákona č. 553/2003 Z.z. vzniká nárok na to, akým spôsobom sa tento právny predpis vyvíja a pokiaľ zamestnancovi vykonávajúcemu prácu vo verejnom záujme patrí funkčný plat podľa výšky stanovenej právnym predpisom, je nutné sa týmto princípom riadiť. Tento záver vyplýva z § 29 ods. 2 Zákona č. 553/2003 Z.z., pričom žalovaný nespochybnil to, že odmeňovanie žalobkyne sa riadilo Zákonom č. 553/2003 Z.z.. Nevyplatením náhrady funkčného platu žalobkyňou uplatneného v žalobe a vypočítaného podľa podmienok a sadzieb platných pre zamestnanca v mesiaci, za ktorý sa tento funkčný plat zisťuje by došlo k ukráteniu žalobkyne na jej právach. Čo sa týka úrokov z omeškania od marca 2015 do októbra 2016 je zrejmé, že úroky patria zamestnancovi za čas, kedy mu nebol vyplácaný funkčný plat a teda tento jej nárok je dôvodný. Z týchto dôvodov žalobkyňa trvala na odvolaní, ktoré podala vo veci samej.

15. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že pri otázke vyplatenia odstupného je rozhodujúci § 222 ods. 6 Zákonníka práce, kedy sa zamestnávateľ môže domáhať vyplatenia neprávom zaplatených prostriedkov v lehote do 3 rokov od ich výplaty. Z uvedeného je zrejmé, že nárok žalovaného zanikol, nakoľko tieto finančné prostriedky boli vyplatené 07.10.2013 a prvýkrát o ich vrátenie požiadal 08.04.2019. Odstupné možno vracieť len v zmysle § 76 Zákonníka práce, ak ten istý zamestnanec nastúpi k tomu istému zamestnávateľovi do pracovného pomeru, čo v danom prípade nenastalo. Zároveň žalobkyňa namietla metodiku výpočtu nároku na náhradu trov konania predloženého žalovaným ako zjavne nesprávne. Poukázala na to, že žaloba bola podaná dôvodne, čiastočne plnil žalovaný dobrovoľne a čiastočne po tom, čo súd vyhovel jej žalobe. Z týchto dôvodov žiadala priznať náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

16. Ďalšie vyjadrenia strán sporu v odvolacom konaní predložené neboli.

17. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolania strán sporu nie sú dôvodné, okrem výroku I..

18. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

19. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

20. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver s výnimkou kvantifikácie úroku z omeškania. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

21. Pokiaľ sa týka odvolacej námietky žalobkyne, podľa ktorej je pri výške náhrady mzdy nutné vychádzať z jej valorizovaného príjmu v zmysle ustanovení § 29 ods. 2 Zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme odvolací súd uvádza, že tieto odvolacie námietky nie sú dôvodné. V tomto smere odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie, a to v bode 35 svojho odôvodnenia, kedy súd prvej inštancie poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a následne je to uvedené v bodoch 36 a 37 odôvodnenia.

22. Navyiac k tomuto možno uviesť, že otázky nárokov neplatného skončenia pracovného pomeru posudzujú súdy v zmysle ustanovení Zákonníka práce, ktorý v § 79 ods. 1 uvádza, že zamestnávateľ je v prípade neplatného skončenia pracovného pomeru povinný poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy, ktorá patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa kedy oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Priemerný zárobok na pracovnoprávne účely je definovaný v § 134 Zákonníka práce, ktorý obsahuje mechanizmus výpočtu priemerného zárobku vypočítanej zo mzdy, zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodnom období, teda za kalendárny štvrtrok predchádzajúci štvrtroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Takto zistený priemerný zárobok sa používa počas celého obdobia bez ohľadu na prípadné zmeny na zárobku, ktorý dosahujú iní zamestnanci u toho istého zamestnávateľa počas doby trvania súdneho sporu. Otázka domáhania sa neplatnosti skončenia pracovného pomeru ako aj prislúchajúcich náhrad je upravená len Zákonníkom práce. Zákon č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme takúto

úpravu neobsahuje, preto neobstojí odvolacia námietka žalobkyne, že pri mechanizme výpočtu náhrady mzdy sa uplatňuje mzda určená v zmysle tohto zákona. Pokiaľ predmetný zákon neupravuje špeciálne otázku nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru pri zamestnancoch pri výkone práce vo verejnom záujme, platí aj pre týchto zamestnancov mechanizmus odškodňovania nároku z neplatného skončenia pracovného pomeru tak ako to stanovuje Zákonník práce v zmysle vyššie uvedených ustanovení. Táto odvolacia námietka žalobkyne bola vyhodnotená ako nedôvodná.

23. Správne teda súd prvej inštancie pri určovaní nároku žalobkyne na zaplatenie úroku z omeškania vychádzal z dlžnej sumy priemerného mesačného zárobku vo výške 1.216,50 eur.

24. Odvolací súd sa čiastočne stotožňuje s výpočtom úroku z omeškania tak ako je to uvedené v bode 42 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, kedy celkový úrok z omeškania predstavuje sumu 5.077,80 eur, no je zrejmé, že tomuto správne výpočtu nekorešponduje výroková časť rozsudku, kde súd prvej inštancie vo výroku I. zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 7.433,- eur. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný uhradil dňa 12.04.2019 prvú časť náhrady mzdy, ktorá obsahovala náhradu mzdy za obdobie do mesiaca september 2014. Správne preto súd prvej inštancie pri výpočte úroku z omeškania vychádzal pri výpočte úroku z omeškania z dlžného obdobia od 11.10.2014 do 11.04.2019. Následne však ďalšia splátka bola zo strany žalovaného realizovaná až dňa 11.03.2022, preto sa žalovaný dostal do omeškania s plnením jednotlivých splátok náhrady mzdy za mesiace október 2014 a nasledujúcich až do 10.03.2022, preto u týchto splátok teda splátky od 11.11.2014 bol žalovaný v omeškani do 10.03.2022. V tomto prípade je úrok z omeškania za toto obdobie vo výške 450,56 eur, z ďalšej mesačnej splátky od 11.12.2014 do 10.03.2022 je to 445,51 eur, zo splátky za obdobie od 11.01.2015 do 10.03.2022 je úrok z omeškania 440,29 eur, zo splátky ďalšej mzdy za obdobie od 11.02.2015 do 10.03.2022 je to 435,08 eur a zo splátky dlžnej sumy za obdobie od 11.03.2015 do 10.03.2022 je to suma 430,36 eur. Uvedený rozdiel oproti výpočtu súdu prvej inštancie z týchto splátok, kedy bol žalovaný dlhšie v omeškani s ich plnením činí preto 896,21 eur, preto je príslušenstvo priznanej náhrady mzdy vyčíslené sumou 5.974,01 eur (5.077,80 eur ako to určil súd prvej inštancie v bode 42 + nepriznaný rozdiel vo výške 896,21 eur). Z uvedeného dôvodu odvolací súd postupom podľa § 388 CSP zmenil napadnutý výrok I. tak, že zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 5.974,01 eur titulom úroku z omeškania v zmysle špecifikácie predloženej súdom prvej inštancie v bode 42 svojho odôvodnenia a jej doplnenia.

25. Pokiaľ sa týka zamietnutia žaloby, respektíve návrhu žalovaného na zaplatenie sumy 4.866,- eur s titulom odstupného, ktorú súd prvej inštancie zamietol výrokom II. v prvej časti, odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie vo vzťahu k tomuto nároku.

26. Odvolacie námietky žalovaného, že prihliadnutie na námietku premlčania je v rozpore s dobrými mravmi nie sú podložené. V danom prípade sa nejedná o situáciu, kedy by akýmkoľvek spôsobom došlo k porušeniu dobrých mravov vo vzťahu k žalovanému ako subjektu pracovného práva. V danej veci sa odvolací súd stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie, že najneskôr dorúčením žaloby, ktorou sa domáhala žalobkyňa určenia neplatného skončenia pracovného pomeru nadobudol žalovaný vedomosť o tom, že žalobkyňa nesúhlasí s jeho spôsobom riešenia pracovnoprávnej situácie. To, že tieto peňažné nároky podliehajú premlčaniu je zrejmé aj z konštantnej judikatúry súdov Slovenskej republiky, kedy aj nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru v prospech zamestnávateľa podliehajú premlčaniu a pokiaľ sa zamestnanec nedomáha v konaní o neplatného skončenia pracovného pomeru takisto aj nároku z tohto neplatného skončenia vo forme náhrady mzdy, aj takýto jeho nárok podlieha premlčaniu, preto opačný záver nemožno prijať ani pri uplatňovaní nároku zamestnávateľa na vyplatenie odstupného počas priebehu konania o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru nedochádza k spočívaniu tejto lehoty. Z týchto dôvodov preto bol predmetný výrok odvolacím súdom ako správny potvrdený.

Odvolací súd poukazuje aj na obdobný záver súdov ČR:

NS ČR 21 Cdo 5285/2016 zo dňa 31. októbra 2017: Právo na vydanie plnenia bezdôvodného obohatenia, ktoré spočíva vo vrátení sumy, ktorú zamestnávateľ neprávom vyplatil zamestnancovi, sa premlčí v lehote (dobe) troch rokov a premlčacia lehota (doba) začína plynúť od jej výplaty. To platí aj pre začiatok plynutia lehoty (doby), v ktorej sa premlčuje právo zamestnávateľa na vrátenie odstupného, ak bola výpoveď z pracovného pomeru, na základe ktorej bolo odstupné zamestnancovi vyplatené rozhodnutím súdu, určená ako neplatná.

27. Rovnako tak odvolací súd považoval za správne potvrdiť výrok II. ohľadom zamietnutia prevyšujúcej časti žaloby, nakoľko je zrejme, že žalobkyňa sa domáhala úroku z omeškania aj tých nárokov, respektíve z istín, ktoré jej neprináležia v zmysle toho, že má nárok z neplatného skončenia pracovného pomeru v zmysle jeho špecifikácie Zákonníkom práce a nie v zmysle Zákona o odmeňovaní zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme, kde ako vyplýva z podania z č.l. 452 sa domáhala úrokov z ďalších súm, ktoré jej neprináležia.

28. Pokiaľ sa týka odvolacej námietky žalovaného o umožnenie dlhšej lehoty pre splatnosť náhrady mzdy, respektíve jeho príslušenstva, odvolací súd uvádza, že v konaní neboli preukázané žiadne dôvody, ktoré by odôvodňovali takýto postup súdu aj s prihliadnutím na to, že dĺžka konania súdneho sporu medzi stranami nebola krátka a počas tejto doby žalovaný mohol predpokladať prípadný neúspech na jeho strane v konaní, s ktorým je spojený aj finančný náklad.

29. S poukazom na tieto skutočnosti preto odvolací súd v tejto časti potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

30. Postupom podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP odvolací súd priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100%.

31. V konaní o nárok z neplatného skončenia pracovného pomeru bola rozhodujúcou otázkou zníženia náhrady mzdy po neplatnom skončení pracovného pomeru, pričom toto rozhodnutie záviselo od úvahy súdu, preto odvolací súd má za to, že v tejto časti bola žalobkyňa úspešná a jej neúspech sa týkal len nepatrnej časti čo sa týka jej nárokov na priznanie odmien za dosiahnutie životných jubileí a podobne, ktoré však neboli v porovnaní s meritom veci vo veľkom rozsahu.

32. Na podporu uvedeného názoru porovnaj komentár k CSP a nález Ústavného súdu:

Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 OSP, ktoré sa uplatňovalo ako *lex specialis* vo vzťahu k § 142 ods. 2 OSP (k tomu napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 142/2014). Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty (§ 142 ods. 1, 2 a 3 OSP), ale len dve (§ 255 ods. 1, 2 CSP). Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu).

Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce (pozri k tomu napr. nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 170/99). Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté.

Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten, ako je uvedené vyššie, sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku. (BARICOVÁ, Jana. § 255 [Náhrada trov podľa úspechu]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek. Civilný sporový poriadok. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 923. ISBN: 978-80-7400-629-6.)

33. Zmyslom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne odchýliť od pravidla pôvodne vyjadreného v § 142 ods. 3 OSP.

34. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu,

nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 CSP súdom nie je v súlade s ústavou. (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 4. 2. 2021, sp. zn. III. ÚS 475/2018-31, zdroj: ustavnysud.sk; tvorba právnej vety: najpravo.sk)

35. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol s poukazom na ustanovenie § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 2 CSP, keď stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal s poukazom na skutočnosť, že ani jedna zo strán sporu v odvolacom konaní so svojimi odvolacími námietkami úplne úspešná nebola. Odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok vo výroku I. len s poukazom na zrejmu chybu pri vypracovaní tohto rozhodnutia súdu prvej inštancie, kedy tento z dôvodu zrejmej nesprávnosti uviedol vo výrokovej časti svojho rozsudku inú sumu než, ktorú uviedol v odôvodnení rozsudku, čo aj vzhľadom na chyby v počítaní.

36. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).